

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4141/2020
19.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић, Божидара Вујичића, Јасминке Станојевић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Антић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Душан Дубајић, адвокат из ..., ради предаје поседа по тужби и утврђења права својине по противтужби, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 771/20 од 14.05.2020. године, у седници одржаној 19.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 771/20 од 14.05.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 771/20 од 14.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П 1131/19 од 06.12.2019. године, ставом првим и другим изреке усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу преда у посед пољопривредно земљиште уписано у лист непокретности бр. ..., КО ... и то катастарске парцеле ближе одређене ставом другим изреке, као и да му накнади трошкове парничног поступка од 393.555,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је противтужбени захтев којим је тужени тражио да се утврди да је на основу одржаја стекао право својине на пољопривредном земљишту уписаном у лист непокретности бр., КО ... и то на катастарским парцелама ближе одређеним овим ставом изреке, као и да му тужилац накнади трошкове поступка. Ставом четвртим изреке одбијен је предлог за одређивање предложене привремене мере, а ставом петим изреке одбијен је предлог туженог за ослобађање од обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 771/20 од 14.05.2020. године, одбијена је жалба туженог, као неоснована и првостепена пресуда потврђена, а одбијени су и захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије, у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаном одлуком усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да преда у посед предметне катастарске парцеле - пољопривредно земљиште, тужиоцу, који је у јавном катастру уписан како власник ових парцела, а одбијен је противтужбени захтев за утврђење да је тужени власник истих, уз адекватну примену материјалног права на утврђено чињенично стање. Тужени ревизијом указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за оцену изузетне дозвољености ревизије, а ревизијом се не указује на другачије правно схватање у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Имајући ово у виду, а посебно да одлука у предметима са тужбеним захтевом (по тужби и по противтужби), зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају, то Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за уједначавање судске праксе или ново тумачење права, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена..

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у ради предаје непокретности у посед поднета је 30.12.2016. године. Противтужба ради утврђења права својине на истим непокретностима поднета је 08.02.2017. године. Вредност предмета спора утврђена је на припремном рочишту одржаном 25.05.2017. године, након спајања парница по тужби и по противтужби, у висини од 2.284.332,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, од 123,4723 динара за 1 евро, представља динарску противвредност 18.500,76 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на неновчано потраживање, у коме утврђена вредност предмета спора не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије од 40.000 евра, то Врховни касациони суд налази да је и ревизија туженог недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић